

Llàgrimes de la memòria

Un relat de: [deòmises](#)

Plou. Ha plogut tot el dia. Aquesta és una tarda de sofà i vànova. I no fer res més. Ja n'hi ha prou amb la pluja per augmentar l'enyorança que sento per tu. Tinc mandra de refer la meva vida. La mateixa mandra que em ve per oblidar-me de tot el que m'has ofert. I de tota la il·lusió suscitada. D'aquest somni que ha de ser la vida fins a esdevenir una realitat. Ara no em va bé, sincerament. Ni ganes. Bufa el vent. I plou. I deu fer un fred al carrer, que es treuen les poques idees de sortir de casa. Tan bé que s'hi està, a la saleta, sense res més que el silenci. Si tingués el comandament de la cadena de música a mà... Però m'he d'alçar per engegar-la. També és bo el silenci de tant en tant.

Plou. I sembla que no hagi d'aturar-se mai, aquest xàfec. M'endormiscaré amb aquest so constant de gotes caient als vidres, l'espurneig llunyà d'algún llampec esporàdic. Com si l'escalfor del radiador s'escolés dins de la meva consciència i em convertís en autòmat desprovist del seu mecanisme. Estirat al sofà, amb els ulls clucs, no moc ni un sol múscil del cos. Només el lleu moviment del ventre en respirar pausadament. Com si alimentés aquesta peresa que m'aclapara. Pel teu assumpte i per la vida en general. Vull descansar només. Sense son, per mer plaer, si fa falta. Per contrarestar que no puc passar aquesta tarda amb tu.

I et penso. Tenyoro. Et beso en la imaginació, i m'arrapo a la teva esquena. Amb desig de dormir i sentir el teu caliu. Mandrejant, gaudint-te calladament. Mentrestant, plou. Ho ha fet tot el dia. I ja no sé si les llàgrimes que ploro són també pluja de la memòria.